

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

27 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Catan Liliana,

juducând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de către avocatul Șișcanu Veronica în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui,

Popescu Viorel XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 23.06.2018 – 24.04.2019

instanța de apel: 31.05.2019 – 17.09.2019

instanța de recurs ordinar: 28.11.2019 – 27.10.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 24 aprilie 2019, Popescu Viorel a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 208 alin. (1) Cod penal pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Popescu Viorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1000 (una mie) unități convenționale, ceia ce constituie 50000 (cincizeci mii) lei.

A fost aplicată față de inculpatul Popa Viorel măsura preventivă - obligația de a nu părăsi țara până la devenirea sentinței definitive și irevocabile.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: Popescu Viorel, la XXXXX, aproximativ la orele 21:00, deplasându-se împreună cu XXXXX la domiciliul lui Dascăl Andrian din or. Nisporeni, str. XXXXX, unde se afla Căldăraru Vitalie, urmărind premeditat scopul de a-și demonstra superioritatea față de ultimul, realizând caracterul și gradul prejudiciabil al acțiunilor sale, din motive huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, exprimând o lipsă evidentă de respect față de societate, acționând împreună și de comun acord cu Proțic Vasile, l-a numit cu cuvinte necenzurate, după care i-au aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului lui Căldăraru Vitalie, cauzându-i conform raportului de expertiză

extrajudiciară nr.366 din 29.08.2017, echimoză cu escoriații în regiunea urechii stângi, escoriație liniară pe partea din urmă a gâtului, escoriație pe mucoasa buzei de jos, lezarea parțială a dintelui 1 din stânga de sus, echimoze pe față, gât și în regiunea articulației umărului stâng și pe piept și escoriații pe piept, care au fost produse prin acțiunea unui obiect contondent dur și se califică ca vătămări neînsemnate.

Tot el, Popescu Viorel, fiind o persoană majoră, care a împlinit vârsta de 18 ani, cunoscând cu certitudine faptul că XXXXX, este minor și nu a împlinit vârsta de 18 ani, la XXXXX, aproximativ la orele 21:00, l-a determinat să se deplaseze împreună cu el la domiciliul lui Dascăl Andrian din or. Nisporeni, str. XXXXX, unde se afla Căldăraru Vitalie, ulterior, ajungând la domiciliu sus numit, urmărind premeditat scopul de a-și demonstra superioritatea față de ultimul, realizând caracterul și gradul prejudiciabil al acțiunilor sale, din motive huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, exprimând o lipsă evidentă de respect față de societate, acționând împreună și de comun acord cu XXXXX, l-a urnit cu cuvinte necenzurate, după care i-au aplicat mai multe lovituri cu pumnii picioarele peste diferite regiuni ale corpului lui Căldăraru Vitalie, cauzându-i conform raportului de expertiză extrajudiciară nr. 366 din 29.08.2017, echimoză cu escoriații în regiunea urechii stingi, escoriație liniară pe partea din urmă a girului, escoriație pe mucoasa buzei de jos, lezarea parțială a dintelui 1 din stânga de sus, echimoze pe față, gât și în regiunea articulației umărului stâng și pe piept și escoriații pe piept, care au fost produse prin acțiunea unui obiect contondent dur și se califică ca vătămări neînsemnate.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Nisporeni, Caragia Gheorghe, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Popescu Viorel să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal și în baza acestei norme să-i fie stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 4 ani, în penitenciare de tip semiînchis. Să fie recunoscut vinovat inculpatul Popescu Viorel de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal și în baza acestei norme s-i fie aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, în penitenciare de tip semiînchis. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial de pedepse, a-i stabili inculpatului Popescu Viorel pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 4 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- instanța neîntemeiat l-a achitat pe Popescu Viorel pe capătul de învinuire prevăzut de art. 208 alin. (1) Cod penal, or, minorul XXXXX a acționat sub influența comportamentului inculpatului Popescu Viorel și a

fost condamnat pentru coautorat la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal;

- potrivit prevederilor art. 17 al Convenției cu privire la drepturile copilului, copilul are dreptul să fie protejat împotriva informațiilor și materialelor care dăunează dezvoltării sale sociale, spirituale și morale. Realizarea acestui drept este una dintre condițiile formării corecte a personalității copilului, în virtutea acestui fapt, activitatea statului în contextul politicii sociale de îmbunătățire a situației copiilor constă nu doar în descoperirea și consolidarea eficacității factorilor favorabili, mai ales, pentru formarea personalității, dar și în neutralizarea și eradicarea, pe cât posibil, a influențelor indezirabile pentru scopurile de educație. Una dintre manifestările acestor influențe este atragerea minorilor la activitatea criminală sau determinarea lor la săvârșirea unor fapte imorale;

- pericolul social al infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal se exprimă în aceea că, sub influența unei persoane adulte, minorul, caracterizat prin vulnerabilitate sporită, absoarbe și repetă informația și actele de conduită care, din punctul de vedere al normelor penale și etice, nu sunt acceptate de societate. Obiectul juridic al infracțiunii prevăzute de art. 208 Cod penal constituie relațiile sociale cu privire la dezvoltarea socială spirituală și morală a minorului. Latura obiectivă a acestei infracțiuni se manifestă prin acțiunea de atragere a minorului la activitatea criminală;

- la caz s-a stabilit cu certitudine că Popescu Viorel, avându-l la îngrijire pe minorul XXXXX , care la acel moment avea doar 16 ani, l-a luat cu sine și împreună cu alte persoane au mers la domiciliu unde se afla partea vătămată și în prezența acestuia s-a exprimat cu cuvinte necenzurate, a aplicat lovituri cu palmele și picioarele peste corp, instigând minorul să procedeze la fel. Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin vinovăție sub formă de intenție directă, iar motivul este năzuința făptuitorului de a-i transmite minorului experiența criminală acumulată, pentru calificarea în baza acestei norme, este necesar ca persoana majoră să cunoască cu certitudine faptul că coautorul sau persoana instigată să fie minoră;

- o altă eroare admisă de instanța de fond la examinarea cauzei penale se referă la greșita individualizare a pedepsei aplicate pe capătul de acuzare adus în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal;

- potrivit caracteristicii inculpatul este caracterizat ca o persoană agresivă și mai puțin educată, fiind în relații scandalagioase cu vecinii și prietenii. Circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, cu toate acestea instanța a reținut recunoașterea vinei și comiterea infracțiunii la vârsta cuprinsă între 18 și 21 ani;

- instanța a reținut lipsa circumstanțelor agravante, cu toate că acuzarea a indicat la prezența acestora și anume – comiterea infracțiunii prin orice formă de participație;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2019, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința în latura penală și stabilirea pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Popescu Viorel învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.208 alin.(1) Cod penal, a fost achitat în baza art.390 alin.(1), pct. 1 Cod procedură penală, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Popescu Viorel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(2), lit. b) Cod penal și i-a fost stabilit o pedeapsă de 3(trei) ani închisoare, cu ispășirea în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art.90 alin.(1) Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate lui Popescu Viorel pe un termen de probațiune de 2 (doi) ani.

În rest au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței.

4.1. În motivarea soluției instanța de apel a indicat că prima instanță a dispus achitarea lui Popescu Viorel pe capătul de învinuire adus în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, însă, partea descriptivă a sentinței de achitare nu coincide cu dispozitivul sentinței de achitare, or, așa cum a indicat prima instanță, rezultă că a descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, și nu a indicat învinuirea în baza căreia cauza, în privința învinuitului Popescu Viorel, a fost trimisă în judecată și anume - art. 208 alin. (1) Cod penal. O altă eroare de drept ce a impus implicarea instanței de apel la soluționarea capătului de acuzare adus în baza art. 208 alin. (1) Cod Penal se referă la motivul în baza căruia s-a dispus achitarea lui Popescu Viorel și anume - că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a constatat că, temeiul arătat de prima instanță prevăzut la art. 390 alin. (1) p. 3) Cod de procedură penală, a fost reținut greșit, iar Popescu Viorel urmând a fi achitat de învinuirea adusă în baza art. 208 alin. (1) Cod penal în temeiul prevăzut de art. 390 alin. (1) p. 1) Cod de procedură penală - nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Instanța de apel a reținut că, potrivit învinuirii acțiunile lui Popescu Viorel se încadrează în infracțiunea prevăzută de art. 208 alin. (1) Cod Penal - atragerea minorilor la activitatea criminală sau instigarea lor la săvârșirea infracțiunilor, săvârșite de o persoană care a atins vârsta de 18 ani.

Cercetarea judecătorească, pe acest capăt de acuzare nu a fost completată cu noi probe și au fost examinate probele administrate la urmărirea penală și instanța de fond prin citirea acestora, prin prisma principiului nemijlocirii și contradictorialității, or, nu se contestă conținutul probelor.

Având în vedere probele administrate, coroborate în ansamblu, din punct de vedere al pertinentei, utilității, veridicității și concludentei, instanța de apel a conchis că fapta de atragere a minorului XXXXX la activitatea

criminală sau instigarea lui la săvârșirea infracțiunilor, de către Popescu Viorel, persoană care a atins vârsta de 18 ani, nu a avut loc.

Din analiza probelor deduse judecării, instanța de apel a statuat că din partea inculpatului Popescu Viorel, acțiuni de atragere, determinare și instigare a minorului XXXXX la comiterea actelor de huliganism împotriva lui Căldăraru Vitalie nu au avut loc, împrejurare ce rezultă din declarațiile inculpatului, părții vătămate și a martorilor, probe ce coroborează și se completează și potrivit cărora rezultă că minorul XXXXX a aplicat lovituri lui Căldăraru Vitalie spontan, fără influență din partea lui Popescu Viorel, acționând din proprie inițiativă, fără a fi influențat de către inculpat.

Instanța de apel menționează că nu poate fi reținută atragerea minorului XXXXX la activitatea criminală de către Popescu Viorel, or acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma că Popescu Viorel prin manipulare psihologică i-a introdus lui XXXXX treptat, pe neobservate, în minte concepții și idei despre modul criminal de viață, excluzându-se fapta de atragere a minorului la activitatea criminală.

Atragerea minorului la activitatea criminală, nu s-a constatat și deoarece după cum rezultă din declarațiile martorului XXXXX comportamentul său agresiv a fost generat de comportamentul părții vătămate și nu a inculpatului, el acționând în scopul apărării lui Popescu Viorel.

Instanța de apel a conchis că afirmațiile apelantului cu referire la netemeinicia achitării lui Popescu Viorel de învinuirea adusă în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, nu și-au găsit confirmare.

Pe învinuirea adusă lui Popescu Viorel în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod Penal, prima instanță a conchis demonstrarea vinovăției, rezultată din declarațiile inculpatului, părții vătămate și martorilor, probe ce coroborează și se completează, și l-a condamnat pe Popescu Viorel la amendă în mărime 1000 unități convenționale.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și de drept, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, iar vinovăția inculpatului Popescu Viorel a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, cercetarea judecătorească efectuându-se cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor și făcându-se o încadrare justă a acțiunilor inculpatului în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal — huliganism, adică acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei și de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită săvârșite de două sau mai multe persoane.

Din probele administrate rezultă că acestea sunt suficiente pentru a constata că faptele constituie infracțiunea prevăzută de art. 287 alin.(2) lit. b)

Cod penal, a fost săvârșită de inculpat și sunt de natură să permită stabilirea pedepsei, iar personalitatea inculpatului Popescu Viorel susceptibilă de a fi supusă răspunderii penale.

Instanța de apel a reținut că potrivit art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod procedură penală stipulează că instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

La capitolul individualizarea pedepsei, cercetarea judecătorească, în instanța de apel, a fost completată cu noi probe prezentate de apărare: certificatul de naștere a lui Popescu Beatrice, potrivit căruia Popescu Viorel îi este tată, și caracteristica eliberată de primarul or. Nisporeni lui Popescu Viorel care îl caracterizează pe inculpat ca fiind o persoană modestă, neangajată în câmpul muncii, este în relații bune cu vecinii și prietenii și că plângeri în adresa lui la Primărie nu au parvenit.

Popescu Viorel a săvârșit infracțiunea de huliganism în coautorat cu XXXXX, în loc public, desconsiderând ordinea publică, din intenții huliganice, în privința a unei persoane minore, aplicând violența și cauzând vătămări corporale neînsemnate.

Cu privire la personalitatea inculpatului se menționează că el nu se află pentru prima dată pe banca de acuzare, potrivit cazierului judiciar fiind anterior condamnat, antecedentul penal este stins și tras la răspundere contravențională întru comiterea a 14 contravenții, inclusiv pentru huliganism nu prea grav și vătămare a integrității corporale, antecedentele contravenționale fiind stinse. La momentul comiterii infracțiunii era în vârstă de până la 21 ani. A recuperat benevol paguba pricinuită prin infracțiune. Are un copil minor la întreținere și educație. Nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru și nu este încadrat în câmpul muncii. La materialele cauzei sunt anexate caracteristici de la locul de trai a inculpatului, unde potrivit caracteristicii eliberate Inspectoratului de Poliție Nisporeni la 12.09.2017, Popescu Viorel se caracterizează ca fiind o persoană agresivă, puțin educată, cu antecedente penale (f.d.85, vol. I). Conform caracteristicilor eliberate la 07.08.2018 și 16.09.2019, Popescu Viorel se caracterizează ca fiind o persoană modestă, neangajată în câmpul muncii, este în relații bune cu vecinii și prietenii și că plângeri în adresa lui la Primărie nu au parvenit (f.d.27, 100, vol. II).

Deoarece au fost prezentate caracteristici contradictorii ale personalității inculpatului, instanța de apel reieșind din faptul că dubiul judiciar se interpretează în favoarea persoanei acuzate, a reținut ca veridică, concludentă, pertinentă și utilă justei soluționări a cauzei, caracteristicile eliberate la 07.08.2018 și 16.09.2019 potrivit cărora Popescu Viorel se

caracterizează ca fiind o persoană modestă, neangajată în câmpul muncii, este în relații bune cu vecinii și prietenii și că plângeri în adresa lui la Primărie nu au parvenit (f.d.27, 100, vol. II). La baza acestei concluzii instanța de apel a invocat și faptul că la 12.09.2017 Popescu Viorel nu avea antecedente penale, astfel că caracteristica eliberată Inspectoratului de Poliție Nisporeni la 12.09.2017 conține date eronate. De asemenea, inculpatul pe parcursul instrumentării cauzei penale a avut un comportament corect, prezentându-se la termenele solicitate, contribuind la respectarea termenului rezonabil de examinare.

În sensul art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante, instanța de apel a reținut: recunoașterea vinei, căința sinceră, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani, cât și lipsa pretențiilor de ordin material și moral, deoarece instanța de judecată dispune de dreptul de a reține circumstanțe atenuante, chiar dacă părțile nu le invocă.

Instanța de apel nu a stabilit circumstanțe agravante, iar argumentele acuzării invocate în dezbaterile judiciare (fond și apel) că în seama lui Popescu Viorel urmează a fi reținută agravanta - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză - nu pot fi admise, or, la stabilirea pedepsei instanța de judecată poate recunoaște ca agravante numai acele circumstanțe care au fost stabilite de organele de urmărire penală, au fost indicate în rechizitoriu (art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală) și numai dacă au fost susținute de acuzatorul de stat în dezbaterile judiciare, iar în speță aceste condiții nu au fost respectate (în rechizitoriu se indică că circumstanțe ce agravează răspunderea lui Popescu Viorel, conform art. 77 Cod Penal nu au fost stabilite (f.d.144, vol. I; în susțineri verbale (f.d.58-63, vol. II) și apel (f.d.73-76, vol. II) și ulterior la examinarea apelului, acuzarea a susținut că este prezentă agravanta — săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză). Tot aici, se menționează și că la data comiterii infracțiunii- 27.08.2017 - inculpatul Popescu Viorel nu era cunoscut cu antecedente penale, antecedentul penal survenind în urma condamnării la 23.11.2017 pentru fapta infracțională săvârșită la 26.02.2017 și fiind stins prin executare până la pronunțarea sentinței din 24.04.2019.

Instanța de apel a reținu că, faptul că în prezent, în privința inculpatului se mai instrumentează o altă cauză penală pe o învinuire similară, nu poate fi luată în considerație, or, pe cauza respectivă nu există vre-o hotărâre judecătorească și simplul motiv că există o cauză penală în proces pe numele inculpatului, nu poate fi considerat ca un indiciu la stabilirea pedepsei.

Prima instanță greșit a ajuns la concluzia că restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane vor fi atinse prin stabilirea pedepsei pecuniare.

Instanța de apel a constatat că, argumentele apelantului și-au găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, or, inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, atentând la relațiile sociale cu privire la ordinea publică, liniștea cetățenilor și care deseori conduce la săvârșirea altor infracțiuni, mult mai grave; prezentă o pericolozitate, Popescu Viorel fiind anterior supus răspunderii penale și contravenționale pentru 2 fapte penale și 14 fapte contravenționale toate săvârșite în anul 2017; are la întreținere și educație un copil minor, nu este încadrat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru și se caracterizează ca o persoană modestă și în privința căruia nu sunt înaintat plângeri din partea locuitorilor or. Nisporeni; la momentul comiterii infracțiuni nu avea împliniți 21 ani, recunoaște vina, sincer se căiește, a recuperat benevol paguba pricinuită prin infracțiune; nu prezintă în acțiuni circumstanțe ce ar agrava răspunderea penală; antecedente penale sunt stinse, or, la momentul comiterii infracțiunii, deja prin sentința Judecătoriei Ungheni din XXXXX el a fost condamnat în baza art. 287 alin.(2) lit. b) la amendă în mărime de 750 unități convenționale, antecedentul penal fiind stins, prin executare, până la pronunțarea sentinței din 24.04.2019.

În condițiile expuse, instanța de apel a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul Popescu Viorel să execute pedeapsa stabilită, temei prevăzut expres în art. 90 alin. (1) Cod penal, și dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, de vreme ce potrivit Rezoluției 65 privind suspendarea executării pedepsei, probațiunea și alte măsuri de înlocuire a pedepselor privative de libertate adoptată de CM al CE la 22.01.1965, precum și Rezoluției 73 privind tratamentul de scurtă durată al delicvenților adulți, adoptată de CM al CE la 13.04.1973 se recomandă guvernelor statelor membre să limiteze atât cât este posibil privarea de libertate a făptuitorilor unor infracțiuni minore.

Potrivit cereri anexate la f.d.19, vol. II, inculpatul Popescu Viorel a reparat benevol dauna materială în valoare de 15000 lei, motiv pentru care partea vătămată a renunțat la pretențiile civile înaintate. Conform rechizitoriului au fost reținute cheltuieli judiciare în mărime de 128 lei, cheltuieli rezultate din efectuarea expertizei extrajudiciare.

Instanța de apel a conchis că recuperarea cheltuielilor de judecată, în speță, nu poate fi pusă în sarcina inculpatului, or, pe cauză, efectuarea expertizei extrajudiciare (29.08.2017) a avut loc în temeiul solicitării lui Căldăraru Vitalie, la îndreptarea Inspectoratului de Poliție Nisporeni (f.d.60,

vol. I), în vederea stabilirii prezentei leziunilor corporale, localizarea, mecanismul de formare al acestora și gravitatea lor, proveniența lor.

Instanța de apel raportând prevederile legale citate la circumstanțele speței, a conchis că cheltuielile invocate în speță sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și necesare în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecarea cauzei. Astfel, speței nu-i sunt aplicabile prevederile Legii nr. 316 din 22 decembrie 2017 (publicată în M. O. nr. 40-108 din 09.02.2018), prin care alin.(2) art.143 Cod procedură penală a fost abrogat, prin ce se atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului, or, infracțiunea imputată inculpatului a fost săvârșită și expertiza a fost înfăptuită până la introducerea acestor modificări, or, cheltuielile pentru efectuarea expertizei în vederea stabilirii prezentei leziunilor corporale, localizarea, mecanismul de formare al acestora și gravitatea lor, proveniența lor, sunt evidente și necesare pentru a demonstra existența/lipsa bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii și nu pot fi puse în seama inculpatului Popescu Viorel.

5. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2019, a fost atacată cu recurs ordinar de către:

- procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care invocând ca temei pentru recurs ordinar prevederile *art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală*, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare;

- avocatul Șișcanu Veronica în numele în inculpatului Popescu Viorel, prin care invocând ca temei pentru recurs ordinar prevederile *art. 427 alin.(1) pct. 10), Cod de procedură penală*, a solicitat casarea deciziei, cu menținerea sentinței primei instanțe.

5.1. În motivarea cererii de recurs ordinar, procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie a menționat că:

- instanța de apel nu a îndeplinit strictele prevederi ale legii, precum și explicațiile Plenului Curții Supreme de Justiție date la punctul 14 al Hotărârii nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordin de apel”, din sensul cărora rezultă că nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei instanței de apel;

- instanța de apel examinând apelul nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului Popescu Viorel, de comiterea infracțiunii încriminate de către organul de urmărire penală în baza art. 208 alin. (1) Cod penal;

- instanța de judecată în momentul aprecierii acțiunilor lui Popescu Viorel și calificării acestora, nu a sesizat că dacă acesta nu încălca grosolan ordinea publică și nu aplica lovituri lui Căldăraru Vitalie, minorul XXXXX cu siguranță nu intervenea în nici într-un fel, acțiunile minorului fiind generate de acțiunile lui Popescu Viorel, astfel, instanța neîntemeiat l-a achitat pe Popescu Viorel, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) din Codul penal;

- pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad de prejudiciabilitate sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comitere de noi infracțiuni de către inculpată, precum și de către alte persoane;

- instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, adică nu a efectuat procedura de individualizare și stabilirea duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii pedepsei cu aplicarea art. 90 Cod penal, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală;

- instanța de apel era obligată să indice care anume circumstanțe ale cauzei sunt considerate atenuante și în corelație cu care date despre persoana vinovată, servesc temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal;

- instanța de apel a ignorat prevederile art. 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a Cod penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale ale acestui cod.

5.2. În motivarea cererii de recurs ordinar, avocatul Șișcanu Veronica în numele în inculpatului Popescu Viorel a menționat că:

- instanța de apel a încălcat principiul nemijlocirii, al oralității și contradictorialității, or, articolul 314 Cod de procedură penală prevede că instanța de judecată este obligată, în cursul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit, sub toate aspectele, probele prezentate de părți sau administrate la cererea acestora, inclusiv să audieze inculpații, părțile vătămate, martorii, să cerceteze corpurile delictelor, să dea citire rapoartelor de expertiză judiciară, proceselor-verbale și altor documente, precum și să examineze alte probe prevăzute de prezentul cod. Instanța de judecată, la judecarea cauzei, creează părții acuzării și părții apărării condițiile necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei;

- instanța de apel s-a pronunțat asupra unui fapt ce nu a fost cercetat și dezbătut în ședință de apel, astfel dispunând înăsprirea pedepsei inculpatului Popescu Viorel de la amendă la privațiune de libertate cu suspendarea executării pedepsei, pentru comiterea infracțiunii de huliganism;

- la aspectul privind personalitatea vinovatului, instanța de apel corect a apreciat caracteristicile acestuia eliberate de autoritatea publică locală de

la domiciliul inculpatului potrivit căroră Popescu Viorel este prezentat ca fiind o persoană modestă, în relații bune cu vecinii și prietenii, fără antecedente penale, iar plângeri în adresa primăriei nu au parvenit;

- prin acțiunile sale, inculpatul Popescu Viorel nu a deranjat decât integritatea fizică a părții vătămate Căldăraru Vitalie, care a suferit vătămări neînsemnate. Faptul că Popescu Viorel s-a împăcat cu Căldăraru Vitalie, a prezentat scuze față de acesta, reprezintă o corectare a inculpatului și denotă faptul că acesta a conștientizat caracterul prejudiciabil al faptei sale;

- un factor nou apărut după pronunțarea sentinței este statutul de părinte al inculpatului care a prezentat instanței certificatul de naștere al copilului său nou născut. Acest criteriu trebuia să convingă cel mai mult instanța de apel cu privire la faptul că Popescu Viorel, prin prisma noului statut de tată, s-a maturizat, s-a responsabilizat și a conștientizat importanța valorilor de conviețuire pașnică într-o societate;

- corectarea lui Popescu Viorel este realizabilă într-un termen scurt, iar amenda este o pedeapsă suficientă pentru atingerea pe deplin a acestui scop. Aplicarea unei pedepse mai aspre nu este necesară;

- deși instanța de apel a enumerat o serie de aspecte în favoarea inculpatului Popescu Viorel, concluzia sa a fost contrară aprecierilor.

6. Referință asupra recursurilor declarate nu a fost depusă.

7. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol. În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Potrivit textului recursurilor declarate, Colegiul atestă că procurorul invocă în calitate de temeiuri pentru recurs prevederile pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, iar avocatul Șișcanu Veronica invocă în calitate de temei pentru recurs prevederile art. 427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căroră o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și de apel în cazul, când: pct. 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra

tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; pct. 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Referitor la temeiul de recurs invocat de procuror și anume pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, decizia cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal constată că sunt neîntemeiate argumentele recursului potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, or, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel, judecând cauza a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a verificat și a cercetat probele sub toate aspectele, apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și întemeiat a ajuns la concluzia de a-l recunoaște vinovat pe inculpatului Popescu Viorel, de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, iar pe învinuirea în baza art. 208 alin.(1) Cod penal a-l achita în baza art. 390 alin.(1) pct. 1 Cod de procedură penală, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Astfel, Colegiul conchide, că este întemeiată concluzia instanței de apel precum că, învinuirea înaintată inculpatului în baza art. 287 alin.(2) lit. b)

Cod penal este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc indubitabil vinovăția acestuia, totodată corect ajungând la concluzia privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, cu luarea în considerație a prevederilor art. 7, 61, 70 și 75 Cod penal.

Este corect și argumentată concluzia de a-l achita pe inculpat de învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin.(1) Cod penal, or, din analiza probelor deduse judecății instanța de apel a statuat că din partea inculpatului Popescu Viorel acțiuni de atragere, determinare și instigare a minorului XXXXX la comiterea actelor de huliganism împotriva lui Căldăraru Vitalie nu au avut loc, împrejurare ce rezultă din declarațiile inculpatului, părții vătămate și a martorilor, probe ce coroborează și se completează și potrivit cărora rezultă că minorul XXXXX a aplicat lovituri lui Căldăraru Vitalie spontan, fără influență din partea lui Popescu Viorel, acționând din proprie inițiativă, fără a fi influențat de către inculpat.

La fel, instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținută atragerea minorului XXXXX la activitatea criminală de către Popescu Viorel, or acuzarea nu a demonstrat că Popescu Viorel prin manipulare psihologică i-a introdus lui XXXXX treptat, pe neobservate, în minte concepții și idei despre modul criminal de viață, excluzându-se fapta de atragere a minorului la activitatea criminală.

Astfel, atragerea minorului la activitatea criminală, nu s-a constatat și deoarece după cum rezultă din declarațiile martorului XXXXX comportamentul său agresiv a fost generat de comportamentul părții vătămate și nu a inculpatului, el acționând în scopul apărării lui Popescu Viorel.

Din considerentele menționate supra, Colegiul penal conchide că în speță nu sunt incidente temeiurile de casare invocate de către procuror prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs atestă că, procurorul și avocatul Șișcanu Veronica în numele inculpatului au mai invocat și temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Sub aspectul temeiurilor de casare invocate, Colegiul penal atestă că procurorul consideră cel mai eficient mijloc de corectare a inculpatului fiind pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și de pericolul social al acesteia, invocând că pedeapsa aplicată este prea blândă, fiindu-i aplicat neîntemeiat prevederile art. 90 Cod penal.

Astfel, argumentele procurorului se axează pe dezacordul cu pedeapsa stabilită, pledând pentru casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel

Chișinău din 17 septembrie 2019, în partea individualizării pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare.

Instanța de recurs reține că partea apărării își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel invocând că au fost încălcate principiile generale de desfășurare a procesului penal, principiul nemijlocirii, al oralității și contradictorialității, precum și faptul că instanța de apel nu a ținut cont de chestiunile ce vizează individualizarea pedepsei, insistând spre aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde prin menținerea sentinței primei instanțe.

Analizând argumentele menționate în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate și pasibile respingerii din următoarele motive.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Astfel, Colegiul penal lărgit reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

La caz, instanța de recurs consideră că instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75, în coraport cu prevederile art. 90 Cod Penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Nu poate fi reținut argumentul recurenților precum că concluziile instanței de apel, la capitolul individualizării pedepsei sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat, or, individualizarea pedepsei penale se înfăptuiește în dependență de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei, limitele de pedeapsă se stabilesc în conformitate cu articolul incriminat, iar suspendarea condiționată a executării pedepsei numai în cazul când instanța ajunge la concluzia că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită.

Așa fiind, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel a ținut cont de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, și întemeiat a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura doar prin stabilirea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare cu suspendare.

Totodată, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a

condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Sanțiunea art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal, în baza căruia inculpatul Popescu Viorel a fost condamnat, se sancționează cu amendă în mărime de la 750 la 1350 unități convenționale sau cu închisoare de până la 5 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca una mai puțin gravă, potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal.

În prezenta speță, Colegiul atestă că, inculpatul Popescu Viorel, a fost condamnat în baza art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită din intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă.

Colegiul penal menționează că, circumstanțe ce agravează răspunderea penală conform art. 77 Cod penal, de către prima instanță nu au fost stabilite.

Cât privește personalitatea făptașului, din materialele cauzei se atestă că inculpatul, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, are la întreținere și educație un copil minor, nu este încadrat în câmpul muncii, se caracterizează ca o persoană modestă în privința căruia nu sunt înregistrate plângeri, la momentul comiterii infracțiunii nu avea împliniți 21 ani, a recuperat benevol paguba pricinuită prin infracțiune, anterior a fost atrasă la răspundere penală, antecedentele penale fiind stinse.

La caz, analizând pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, aplicată inculpatului Popescu Viorel, Colegiul a stabilit că aceasta se încadrează în limitele prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, și prin urmare instanța de apel nu a comis nici o eroare de drept la individualizarea pedepsei, iar dezacordul recurenților cu pedeapsa stabilită ce se încadrează în limitele legale, nu poate constitui în sine un argument verosimil și justificat pentru susținerea temeiului de drept invocat pentru casarea hotărârii atacate.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la individualizarea pedepsei și îndeosebi a modalității de executare a acesteia, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, sunt nejustificate alegațiile recurenților privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanța de apel a unei individualizări a pedepsei în privința lui Popescu Viorel, or, recurenții nu au expus care anume prevederi legale au fost eronat aplicate și în ce a constat concret eroarea admisă de către instanța de apel la individualizarea executării pedepsei.

Colegiul penal lărgit, suplimentar, menționează și faptul că pedeapsa stabilită, corespunde și prevederilor Recomandării Comitetului de Miniștri referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate, adoptate la 19 octombrie 1992, aceasta fiind corespunzătoare sancțiunii și totodată proporțională gravității infracțiunii comise, precum și situației personale a făptașului.

Din considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului conform prevederilor legale, în consecință impunându-se dispunerea inadmisibilității recursurilor ordinare declarate la caz, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se resping ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de către avocatul Șișcanu Veronica în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Popescu Viorel XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 26 noiembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Catan Liliana